Myšlenky

V přítmí chodby se na dveřích leskla měděná cedulka se jménem a funkcí. Jolana, manažerka pro strategické řízení mezilidských vztahů, seděla v rozlehlé kanceláři, která byla zaplněna množstvím papírů. Byly naskládány, kde to jen šlo, v policích, na židli i na zemi. Také stůl byl zakryt na první pohled nesourodými vrstvami papíru. Jolana však zkušeně přehazovala dokumenty, jak si to právě daná situace vyžadovala. Ty, které věděla, že nebude potřebovat, končily ve spodních vrstvách stohů.

„Táák, to bychom měli hotové," říkala si pro sebe vždy, když dokončila nějaký opravdu důležitý úkol. Jedním z nich byla příprava strategické koncepce na zefektivnění výkonu zdejšího oddělení. Způsob, jak ozdravit kolektiv a snížit mzdové náklady. Pracovala v perspektivní společnosti, která byla vybavena nadstandardní moderní výpočetní technikou. Pravda, moc tomu nerozuměla, ale věřila, že všechny ty krabičky i programy jsou k něčemu dobré. Kolegyně Hanka jí občas s humorem říkala, že je potřeba se přizpůsobit moderní době, jelikož opačně se tak určitě nestane. Ale Jolana se tomu vždy jenom smála. Věřila v obyčejné věci – rozum a štěstí.

Za ty léta v kanceláři si nahromadila nejenom tuny papírů, ale také starosti a občas i klesající sebedůvěru. Někdy ji dokonce i stavění vody na kávu unavovalo. Ale nedávno se to změnilo. Nastoupil k nim totiž nový kolega a Jolana si občas musela říct: „Pracuj, snít můžeš až doma."

Také dnes dopoledne prostupovala její tělo zvláštní síla, kousek po kousku mířila až k duši. Z úvah o tom, jak je svět krásný, byla vyrušena příchodem asistentky, která ji upozornila na jednání v posledních dveřích na konci chodby.

„Jak jsi daleko s koncepcí?" otázala se Vlasta, její ředitelka, o které se vědělo, že je majitelkou hroší kůže.

„Okelad" odpověděla vesele Jolana. „Daleko. Tak daleko, jak je to jen možné."

„S humorem nešetříš, s penězi doufám ano. Už jsi přišla na to, jak ulehčit našemu rozpočtu?" nadzvedla Vlasta obočí, čekaje na vysvětlení.

„Ani náhodou," odvětila s rozpačitým výrazem Jolana a dodala: „Potřebuji ještě trochu času, není to vůbec jednoduché."

Ředitelka se na chvíli zamyslela a pak povídá: „Zítra odpoledne je porada celého oddělení a poté chci předat třinácté platy, samozřejmě pouze v takovém rozsahu, který si můžeme dovolit. Někdo musí ze hry ven!"

„Ehm – ano," vypravila ze sebe Jolana. Pámbů se mnou a zlý pryč, pomyslila si a uvažovala, že po návratu do své kanceláře zkusí promluvit s kolegyněmi. Ale s kterou? Hanka, Dana, Kateřina, Dita, Lucie či Klára? Leda snad…., ale ani ta ne. Hned to zavrhla, protože si uvědomila, že s jejich prací je spokojena a nemá jim, co vytknout. Proč by tedy neměly obdržet roční odměnu?

„Opravdu nevím, proč a komu sebrat prémie," sdělila Vlastě stručně a jasně, ale poklepávala přitom nervózně o desku stolu.

„No jak myslíš! Uvažuj, máš ještě zbytek dne na to, aby moje vize dostaly konkrétní obrysy. Snad není ten úkol nad tvé síly nebo se práci nevěnuješ tak jako dřív?"

Ředitelka měla šikovný jazyk, kterým dokázala pronést mnoho slov a přitom neříct nic důležitého. Tentokrát však Jolana vše pochopila. Ještě chvíli v duchu přemýšlela, než si uvědomila, že je teda v pěkné rejži. Snad kdyby viděla holkám do hlavy, na co myslí v práci. Mohla by to některé vytknout. Ale to naštěstí nejde, soukromí se musí ctít.

Druhý den na poradě se probíral především plán práce pro další období. Běžná, ale tentokrát slavností záležitost. Letos se v zasedací místnosti sešli naposledy. Káva, chlebíčky i zákusky chutnaly, ale všichni se těšili na chvíli, až obdrží obálku s výší svých odměn.

Neuplynulo ani čtyřiadvacet hodin a Jolana vstoupila opět do kanceláře ředitelky, což nebývalo zvykem. Při pohledu na svou výplatní pásku se zaraženě podívala na Vlastu, která jí s úsměvem pokynula, aby zavřela dveře a posadila se do křesla.

„Srážka ze mzdy za nedodržování pracovní doby. Proč zrovna já? Určitě se musí jednat o nějaký omyl," snažila se Jolana uklidit, jelikož se jí chvěl hlas a

srdce počalo prudce narážet na halenku. Na chvíli se také o ni pokoušely mdloby, ale hned jak se jí vrátil normální výraz do tváře, dodala rozčileně: „Fámy, drby nebo nějaká konspirační teorie? Jednáš se mnou jako s nějakou fluktuantkou! Proč jsi ke mně nespravedlivá? Ano, strašně nespravedlivá!“

„Ani jedno, ani druhé. Jenom jsem si všimla, že poslední dobou často myslíš na našeho nového kolegu,“ přerušila ji ředitelka a v klidu dál upíjela svou kávu.

„Hodně odvážné tvrzení. To myslíš vážně?“ zeptala se udiveně Jolana a přivřela oči. Ale ostrý pohled Vlasty o intenzitě několika tisíc luxů pronikl i přes její víčka.

„Samozřejmě to myslím vážně. Věř mi, že už dlouho jsem nebyla vážnější. Moc dobře víš, že se musíš střící ohně, aby ses nepopálila a že se nemáš dotýkat ostří nože, aby ses neřízla, ale největší riziko spočívající v tvých nesprávných myšlenkách, si neuvědomuješ. Já ti chci jenom pomoct odhalit nebezpečí mysli, které by mohlo brzdit tvoji cestu k úspěchu.“

„A co je komu do toho, na co já myslím. Své úkoly si snad plním,“ řekla Jolana sice důrazně, ale trochu zalapala po dechu. Rozhodně nemohla vyloučit, dokonce to věděla jistě, že jí občas takové myšlenky zaplňovaly celou hlavu.

"Něco takového přece nemůže být důvod k neudělení odměn, paní ředitelko! Budu si na Vás stěžovat," přešla do vykání slovy ostrými jako břitva.

"No, ono je to trochu zajímavější. To ti ale nemusím snad říkat. Paměť nemáš zase tak špatnou,“ v klidu pokračovala Vlasta.

„A na co jsem měla ještě jako myslet?“ začínala Jolana nabývat opět na jistotě, ale srdce jí stále divně bušilo.

„Zvláštní, abych tak řekla. Opravdu je to zvláštní, že nevíš, o čem mluvím. Chceš se podívat na své černé myšlenky, které ani Ariel nevybělí?“ zkoušela zavtipkovat Vlasta.

Jolana na ní spočinula tázavým pohledem svých modrých očí, ve kterých šlo snadno spatřit, že pokus o humor neocenila.

„Tvé nemravné myšlenky. Není tomu dávno, co sis představovala sex se svým kolegou. A to déle než jednu minutu, což je doba, kterou jsem schopna velkoryse tolerovat.“

„To je nějaký nesmysl, podvrh. Nic mezi mnou a kolegou nebylo," zkusila Jolana ještě učinit chabý pokus, který se ale zhroutil hned v zárodku.

„Já vím, že se zatím nic nestalo," pokrčila Vlasta rameny, zhluboka se nadechla a pokračovala: „Promiň, ale jde mi o tvoje štěstí. Kdybychom nepořídili speciální detektory sexuální energie a příslušnou aplikaci, tak by se mezi vámi mohlo něco stát. Myslím, že už jsem mluvila dost," ťukla na klávesnici a natočila před Jolanu monitor: „7. listopad – 10:43 hodin – neslušné myšlenky v délce 4 minut a 35 vteřin."

„Mám spustit také obrazovou přílohu?"

„Ne…," Jolaně se zatmělo před očima, zalapala po dechu a ucítila mrazení v zádech. Ano vzpomíná si na ten den. S kolegou se potkala u kopírky a moc mu to slušelo. Zavřela oči a nechala se unášet hříšnými představami, které důkladně roztančily její mysl. V hlubinách srdce se jí v tu chvíli ozvala touha, která byla silnější a mocnější než vše, co dosud cítila.

V kanceláři se rozhostilo ticho, které přerušila ředitelka spokojeným hlasem: „Myslím, že už podepíšeš tu výplatní pásku, viď?"

Jolana však nečekaně vstala a zamířila ke dveřím. S jejich otevřením řekla: „Podám žalobu!"

Vlasta nevěřícně zavrtěla hlavou a pohlédla na Jolanu. „Nejsem si zcela jista, o co se vlastně chceš soudit?"

„O právo být šťastná."

Ředitelka to po ní zopakovala, pomalu a rozvážně. „Právo být šťastná? Vypadá to, že si mi neporozuměla!"

„To pouze ty nerozumíš životu," opáčila Jolana a odešla.